

[Hans Hansen (Rørby).]

finde Vej i det økonomiske og politiske Mørke, saa tror jeg, det er endnu sværere for Vælgerfolket at forstaa deres Repræsentanter og følge dem paa de vilde Veje. Hidtil er det jo lykkedes ved Hjælp af Partipressen at holde Vælgerne sammen i Partibaasene, men det maa ogsaa være et haardt Arbejde for Pressen at forklare og begrunde, hvorfor f. Eks. det store Socialdemokrati, nu da det har faaet Magten, alligevel maa opretholde de økonomiske Vilkaar, som de hidtil har været, og som betyder, at det er Smaafolkene her i Landet, der maa bære Byrderne. I 2 Menneskealdrer har Socialdemokratiet talt og tordnet mod dette System, og det er netop paa denne Kritik af det gamle, Partiet har vokset sig stærkt. Nu tror jeg for Resten, det er et forkert Udtryk at sige, at Det socialdemokratiske Parti er stærkt; thi Partiets Styrke kan ingenlunde maales ved den Tilslutning, det hidtil har haft. Tilslutningen er kun sket i Haab om og i Tro til, at Partiet, naar det endelig kom til Magten, skulde skabe saadanne Forhold, at Smaafolks Kaar blev lysere end før, og man kan jo roligt sige, at Socialdemokratiet — og det gælder for Resten begge Regeringspartierne — er svagt, hvis de ikke er i Stand til at føre en Politik, der rækker ud over Dagen og Vejen.

Det rent administrative er ikke nok. Her synes jeg ikke, man med Rette kan rette Bebrejdelser mod Regeringspartierne og deres Ministre. Jeg synes, det nuværende Hold af Ministre administrativt meget let kan staa Maal med foregaaende Ministre og er meget dygtige, saa dygtige, at de forvalter det herskende Samfundssystem mindst lige saa godt, som nogen tidligere Regering har gjort det. Men naar dette er sagt, saa tilkommer der heller ikke Regeringen mere Ros, thi det er netop, fordi Regeringen forvalter det saakaldte kapitalistiske System saa godt, som den gør det, at vi fra vor Side kritiserer den nuværende Regering. Her synes jeg, at vi med Rette kan kritisere den for dens Politik.

Jeg vil gerne sætte en Streg under dette, at vi fra Retsforbundets Side ikke paa noget Omraade er paa Linie med den Opposition, der kritiserer Regeringen for dens forretningsmæssige Administration, saaledes som f. Eks. Det konservative Folkeparti med det ærede Medlem Hr. Korsgaard som Ordfører gør det. Det konservative Folkeparti er den Gruppe, der skulde have mindst Grund til at være misfornøjet, al den Stund dette Parti overalt har faaet alle sine Ønsker opfyldt. Regeringen og

dens Partier er ligefrem svangre med konservativ Politik, og her var der i Sandhed Indikation for en Svangerskabsafbrydelse. Hvilken Indikation man saa vilde anvende som Begrundelse for at frelse Regeringen fra Følgerne af en letfærdig Omgang med Det konservative Parti, ved jeg ikke, men der er 3 Punkter i Justitsministerens Lov om Svangerskabsafbrydelse, og jeg tror, man som Rettesnor kunde bruge Punkt 3, hvor det hedder: Naar der er nærliggende Fare for, at Barnet paa Grund af arvelige Anlæg kan blive lidende af visse Sygdomme. Jeg tror, der virkelig er alvorlig Fare for, at det Resultat, der i Form af Love kommer fra den nuværende Regering, fremdeles vil være befængt med konservativ, politisk abnorm Tankegang!

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch var venlig i en Bemærkning i Eftermiddags over for Retsforbundet og kaldte Retsforbundets Politik for den glade Dille. Ja, det er jo ogsaa en Sygdom, som maaske kunde komme med her, hvis jeg tør vende det om og stille Spørgsmaalet, hvad det er for en Politik, Socialdemokratiet fører nu i Forhold til hele dets gamle Opposition. Thi naar man ser paa hele Rækken af Love og Ordninger som Smørordning og Sukkerordning, hvor Prisfordyrelsen paa de paa-gældende Varer og Produkter ifølge Sagens Natur rammer Masseforbruget med smaa Beløb for de enkelte til Fordel for Producenterne og særlig de store Producenter, saa er denne Ordningspolitik jo kun en direkte Afskrivning af det gamle Højres og det mere moderne konservative Folkepartis hele Opfattelse. Denne Ordningspolitik ligger jo saa fjernt i sit Princip fra den socialdemokratiske Opfattelse om Maaden til Understøttelse af Mennesker, som ikke kan klare sig og ikke kan skaffe sig det nødvendige til Livets Behov. Hele Socialloven er bygget op paa personlige Tilskud, og der er jo paa en vis Maade god Logik og Mening i det Princip. Smaafolk skal ikke lide Nød, fordi Lovgivningen ikke magter at løse Fordelingsspørgsmaalet, og endnu mindre skal de lide Nød, naar Lovgivningen deler Gaver og Forrettigheder ud til nogle faa Medborgere, men der er ingen Mening i en Ordningspolitik, der tvinger Forbrugerne og de fattige især til at betale Aagerpriser for Varer, Aagerpriser, som gaar i Lommen paa forholdsvis faa Mennesker. Det er i Bund og Grund en forfejlet Metode at give Tilskud af Statskassen til Folk, der producerer Varer. Alle maa være lige for Loven, og med hvilken Ret, maa man vel nok spørge, skal det være finere at